

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రచన

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

నేనూ నా హీరోలూ

అవి ఎన్.టి.రామారావుగారు ముఖ్యమంత్రిగా వున్న రోజులు "ఆరేసుకోబోయి...పారేసుకున్నాను" పాటలు పాడ్తు ఇంట్లో తిరుగుతుంటే, అమ్మమ్మ వీపు మీద రెండు అంటించి, కుంపటి ముందు విసినికర ఇచ్చి కూర్చో పెట్టినరోజులు.

ఆయన అలాగే బెల్ బాటమ్ తో "డు డుం డు డుం డుడుం.. కోకిలమ్మ పెళ్ళికి కోనంతా సందడి" అని పాడ్తు వస్తాడు అని, స్కూల్లో ఎత్తైన ప్రహారీ గోడెక్కి, పక్కనున్న రామక్రిష్ణా స్టూడియోస్ లో కష్టపడి చూస్తే, మొహం అంతా విభూది రేఖలతో, ఎర్రని కుంకుమతో, కాషాయం కట్టి, పెద్దాయన కనిపించేసరికి, రేకు విచ్చుకున్న మా కన్నెమనసులు మౌనంగా అయిపోయాయి. "ఆకు చాటూ పిందె తడిచే" అంటూ మా ఈడే ఇంచుమించుగా వున్న శ్రీధేవితో స్టేప్ లేసిన హీరో కాదనిపించింది.

గోడ దిగి, క్లాస్ రూంలోకి వెళ్ళిపోయిన నాకు వినోలియా, సినీహెరాల్డ్ అనుకుంటూ రహస్యంగా చూపించి "ఈ అబ్బాయి నీకు ఇష్టం కదా!" అని 'జాతర' అనే సినిమా స్టిల్ చూపించింది. మొహం మీద జుట్టు పడ్డా, పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో వున్న ఆ అబ్బాయికి ఇన్ స్టాంట్ గా మనసిచ్చేయడం జరిగిపోయింది.

'పునాదిరాళ్ళు' సినిమాకి నేనూ మా అమ్మ వాణీ శనివారంనాడు వెళ్ళాం. ప్రతి శనివారం మేం ఏదో ఒక రాళ్ళు చూడాల్సిందే, ఎందుకంటే ఆర్.టి.సీ డిపోలో బుకింగ్ క్లర్కుగా చేరిన వాణక్కకి ఆ రోజు ఆఫ్ కాబట్టి. అప్పుడే చూసాను పెద్దపెద్ద కళ్ళబ్బాయిని. అదేవిటో రెండు సీన్లలో, అదోమాదిరిగా వూపుగా డాన్స్ చేసి, చివరకొచ్చేసరికి హీరో నలుగురి ఫ్రెండ్స్ లో ఒకడిగా వున్నవాడు మాయం అయిపోయాడు.

నేను ఏమయ్యాడా? అని మధనపడ్డాను. వినోలియా నన్ను ఓదారుస్తూ ఇంకో సినిమాలో ఎక్కువసేపు వుండే వేషం దొరికింది అని నన్ను ఓదార్చింది. అసలు తాయారమ్మా, బంగారయ్యలో హంటర్ తో పద్మపియని మొగుడిగా చితకబాదే వేషం.. అదీ మ్యూజిక్ పెట్టి, నాకిష్టమైన స్టేప్ లేస్తూ వెయ్యాల్యిన అవసరం ఏమొచ్చింది నీకు? అని అడగాలని నా చిన్ని పూదయం రెపరెపలాడింది.

ఈలోగా నిజంగానే పెద్ద వేషం వేసిన 'మన వూరి పాండవులొ' చ్చింది. ఈసారి శనివారం కాదు, గురువారంనాడే చూసాం. ఆ అబ్బాయి పేరు చిరంజీవి అని గుర్తుంచుకుని ఫ్రెండ్స్ తో చెప్పా. "ప్రాణం ఖరీదులో కూడా 'ఓరయ్యో సంద్రయ్య కొడకా' అని రేష్మీ అనే అమ్మాయితో పాటపాడాడు కదే" అంది తెల్ల చిట్టి. నాకందుకే నచ్చలా. ఇందులో అయితే ప్రసాద్ బాబు, గీతతో "మంచీనీళ్ళా బావికాడా

లగ్నో పిల్లా..” అని పాడాడే కానీ ఇతనికి హీరోయిన్ లేదు. ఆ ప్లేస్ వేకెంట్ అని మురిసినంతకాలం పట్టలేదు మరి. ఇంటర్మీడియేట్ ఫస్ట్ ఇయర్లో కొచ్చి, కొత్తగా వేస్తున్న ఓణీలూ, కొత్తగా చేరిన కాలేజీ, కొత్త స్నేహితురాళ్ళతో మురుస్తున్న రోజుల్లో, పి.సుజాత అనే పిల్ల సితారలాంటి సినిమా పత్రిక తీసుకొచ్చి “మనవూరి పాండవుల శతదినోత్సవంలో చిరంజీవి ఎవార్డు తీసుకుంటూంటే, ఒక అమ్మాయి అందరూ ఆపినా తను ఆపకుండా చప్పట్లు కొడుతూనే వుందిట. ఆ అమ్మాయి ఎవరో కాదుట. సురేఖ అని అల్లురామలింగయ్యగారి అమ్మాయిట. ఆమెనే చిరంజీవి పెళ్ళిచేసుకుంటాడుట.” అని లేలేత మొగ్గలేస్తున్న చిగురంటి ప్రేమమీద బొగ్గులు పోసింది.

ఆ.. బొగ్గయిపోతేనేం? బుగ్గయిపోతేనేం అని మరో చరిత్రలో పాలుగారే బుగ్గలతో వున్న కమల్ హాసన్ పేరు నోట్ బుక్ లో పచ్చపాడుచుకున్నట్లు పది సార్లు రాసుకుని “అసలు డాన్స్ అంటే అదీ.. కళ్ళంటే అవీ” అని పక్కనున్న వెంకటలక్ష్మితో తెగ చెప్పా. కొన్నాళ్ళు ‘ భలే భలే మొగాడివోయ్.. బంగారు నా సామివోయ్ ‘ రికార్డ్ మనసులో తెగ మోగింది. ఏదైనా రియల్ హీరో జీవితంలో కొచ్చేదాకానే సినిమా లవ్వులన్నీ అని ఆలశ్యంగా తెలిసింది.

చిరంజీవి కోసం నాతోపాటు పోటీపడిన వినోలియా కూడా, బెన్నీగాడని వాళ్ళ అక్క మరిది పరిచయం అవగానే, “చిరంజీవి సినిమా జాతర రిలీజ్ అయింది పోదాం” అంటే, “బెన్నీ ఆదివారం వస్తాడు నేను రాను” అనేసింది. పోనీ బెన్నీ ఏవైనా చిరంజీవిలా తీవ్రంగా వుంటాడా?” ఐ లవ్ యూ”లో లా డాన్స్ చేస్తాడా? ఏం వుందనీ? దీని మొహానికి ఆ పాతచింతపండులాంటి బెన్నీగాడే గతని తెలుసుకుంది.

పోనీ నాకు వదిలి పెట్టేసిందిలే అని రిలీఫ్ గా ఫీలవుతుంటే, “నీకు ‘లవ్ స్టోరీ’లో హీరో కుమార్ గౌరవ్ నచ్చాడన్నావుగా?” అంది పద్మశ్రీ అదింకా ఎనిమిదో క్లాస్ అప్పుడే ముదిరిపోయింది. అతని ఫోటో తెచ్చి “దేఖో దేఖో దేఖో ..ఎక్ సఫ్ట్.. పూలోంకా షహార్ మే ఘర్ అప్ నా” అని పాడుంటే ఆ లిప్స్ ఎంత ముద్దుగా వున్నాయో? అంటూ పద్మశ్రీ ఆ ఫోటోని తెగ ముద్దాడింది. నేను గబుక్కున లాక్కుని నా కొంగెట్టి తుడిచేసాను. “చూడు నేను పదో తరగతి నువ్వింకా చిన్న పిల్లవి. సీనియారిటీ పాటించు.” అని దానికి ‘ధమ్మీ’ ఇచ్చిన విషయం. ఇప్పుడు కమల్ హాసన్ లవ్ లో గుర్తొచ్చింది.

కమల్ హాసన్ ని ఆరాధిస్తుంటే అతనికి పెళ్ళి, పెటాకులు రెండూ అయ్యాయనీ ఇక పెళ్ళిమాట తల పెట్టకుండా ‘సారిక’ తో పిల్లల్ని కనే ప్రాగ్రామ్ పెట్టుకున్నాడనీ కాలేజీలో పి.సుజాత మళ్ళీ చావు కబురు చల్లగా మోసుకొచ్చింది. అసలు దీని దుంపతెగా దీనికే ఆ కెమిస్ట్రీ లెక్చరర్ కోడిజుట్టు నరసింగ్ దాస్ లాంటి వాడితో పెళ్ళవ్వాలని శపించా. కెమిస్ట్రీ లాబ్ లో ప్రాక్టికల్స్ చేస్తూ “ధన్” అని పిస్టన్ కిందకి పడి వెయ్యాలి. ధన్ ధన్ లక్ష్మీ.. అని ధనలక్ష్మి అనే అమ్మాయికి లైన్ వేసేవాడు ఆ ముసలి సార్. అందుకే దీనికి ఆ ముసలాడితో పెళ్ళి అయిపోవాలి. నా ప్రేమలన్నీ పసిగా వున్నప్పుడే వసి వాడేటట్లు చేస్తోంది. దీని హీరో శరత్ బాబు వాల్ పోస్టర్ మీద ఆవు పేడతో పిడకలెయ్యో” అని శపించేసా.

అసలు సినిమా మేగ్ జైన్లు తీసుకొచ్చి క్లాస్ కి నా ఆశలన్నీ అడియాసలు చేసే దుర్బుద్ధి దాని కెందుకు? నా కలల మీద పేడనీళ్ళ కళ్యాపి జల్లే ఆ పి.సుజాతంటే నాకు పరమ అసహ్యం మొదలయింది. మరి అమాయకత్వం, ప్రేమిస్తే పెళ్ళి చేసుకోవాలి, అతనికి పెళ్ళి అయిపోయిందని తెలిస్తే ఇంక కలనైనా తలచుకోకూడదూ అనే “మెచ్చూరిటీ” లేని నమ్మకాలుండేవి. కానీ మా ఇంటి సందు చివరుండే చంద్రప్రభా, రత్నప్రభా అక్కలు మాత్రం ధర్మేంద్రని ప్రేమించేవాళ్ళు.

అసలు ఇద్దరూ ఒక్కడే ప్రేమించడం ఏవిటి? అని నేను అడిగితే అతనికి ఆల్ రెడీ ఇద్దరు భార్యలున్నారు. మూడూ నాలుగూ మేమిద్దరం వుంటే తప్పులేదులే అన్నారు. ఇంకాస్త ముందుకెళ్ళి ఒకతై ఆ ఇంట్లో పనిమనిషిగానైనా పడుంటా, అతను తొక్కిన నేలని తుడుస్తూ అంటే, ఇంకోత్తి అతని డ్రెవర్ నైనా పెళ్ళి చేసుకుంటా అతనితో అహర్నిశలూ వుంటాడు కాబట్టి అనేది. మా తెల్ల చిట్టి అసలు పేరు రోజ్ లీనా, అది మాత్రం విచిత్రంగా మొదటినుండీ విలన్ లని ప్రేమించేది. మోహన్ బాబూ, హిందీలో డేనీ, రంజిత్, ప్రాణ్, అంజాద్

ఖాన్ ఇలాంటి వాళ్ళ ఫోటోలు దాచుకునేది. దాంతో నాకు పేచీ పూచీ వుండేది కాదు. అది నాకు పోటీ కాదు. మా వినోలియాకీ మిగతా ఫ్రండ్స్ కీ నేను హిందీ హీరోలని ప్రేమిస్తే బాధలేదు. కానీ కుమార్ గౌరవ్ "యాద్ ఆ రహీ హై" అన్నప్పుడు మాత్రం థియేటర్ లో నా చేతిమీద గిల్లి "నువ్వు ఏం ఫీలయిపోకు.. అది నా గురించే. నా హీరో" అంది నా భుజం వరకు కూడాలేని పద్యశ్రీ.

నేను నవ్యాపుకుని "ఈ మాట థియేటర్ లో వున్న అమ్మాయిలందరికీ చెప్పు" అన్నాను.

అది తలెగిరి "నాకు వాళ్ళతో ప్రాబ్లెం లేదు" అంది.

"మరి నాతో ఏం ప్రాబ్లెం?" అడిగాను.

"నువ్వు.. నాకన్నా" అని ఆగిపోయింది. నాకు తెలుసు, నేను దానికన్నా బావుంటానని దాని బాధ!

కానీ "నా కన్నా పాడుగ్గా వుంటావు" అని సర్దుకుంది. ఈగో అడ్డొచ్చి వుంటుంది.

నేను నవ్వు ఆపుకుని "పోనీ ఇద్దరం ఒక్కడే ప్రేమిద్దాం" అన్నాను.

"వీల్లేదు" అంది కోపంగా.

తర్వాత కమల్ హాసన్ లా జుట్టూ, మీసాలూ పెంచాడని, వాళ్ళ బావని ప్రేమించింది. వాడితో సినిమాలకెళ్ళింది. వాడు నేను కాలేజీ నుండి వస్తుంటే ఓసారి చుప్ చాప్ గిల్లిలో నా వెంట పడ్డాడనీ, "నీకోసం చచ్చిపోతాను. నువ్వు నా ప్రాణం. నీకన్నా అందమైన అమ్మాయిని నేను జీవితంలో చూడలేదు" అని సవాలక్ష తప్పులతో సిగరెట్ పెట్టెలో ముచ్చితరేకు మీద లవ్ లెటర్ రాసి నా మీదకి వుండ చుట్టి పారేసి వెళ్ళాడనీ, నేను దానితో చెప్పలేదు.

ఆ తర్వాత దాని రాత బాగున్నట్లుంది. వాళ్ళ ఇంట్లో పెద్ద దొంగతనం అయింది. వాళ్ళమ్మ రాళ్ళ నెక్లెసూ వెండి చెంబూ, దీనికి చేయించిన చెవి జూకాలూ, గొలుసూ, టేప్ రికార్డరూ, ఐదువేల క్యాపూ అన్నీ పోయాయి. వాళ్ళమ్మ పిచ్చిదానిలా గుండెలు బాదుకుని వచ్చినవాళ్ళందరికీ చెప్పుకుని ఏడుస్తూనే వుంది.

మా అమ్మ ఓదారుస్తూ "డబ్బులూ, నగలూ పోతే మళ్ళీ వస్తాయి. నీకు మతిపోతే మళ్ళీ రాదు నా మాట విని, దుఃఖం దిగమింగు" అంది.

ఆవిడ మా అమ్మమాట మీద గురి కుదిరి దుఃఖం దిగమింగి, పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇచ్చింది. అప్పుడు నేనూ వెళ్ళాను. గదిలో పద్యశ్రీ భుజం మీద చెయ్యి వేసి, కమల్ హాసన్ లాంటి బావ ఓదారుస్తున్నాడు. నన్ను చూసి చెయ్యి తీసేసాడు.

నేను పద్యశ్రీ వైపు చూసాను. ఆ చూపులో "బంగారం, డబ్బులూ కన్నా విలువైనవి పోగొట్టుకోకు" అన్న సందేశం వుంది. అది ఆ సందేశాన్ని, తల తిప్పుకుని నాకే తిప్పి కొట్టింది. కళ్ళతో ఇంతలేసి సందేశాలివ్వడం ఏవిటి? అని మీకు సందేహం రావచ్చు. ఇరవై పేజీల మనోభావాలని కూడా ఒక్క చూపులో నవల్లో చెప్పేరోజులవి.

హీరోయిన్ చూపులో "నిన్ను నేను తప్ప మరొకరు తాకలేరన్నావు? ఇప్పుడు ఆ రజని ఎలా తాకుతోంది? జన్మజన్మలకీ నేనే నీ ప్రేయసినన్నావు. నా బుగ్గమీద సొట్ట నీకు చంద్రుణ్ణి చూసినప్పుడల్లా గుర్తొస్తుందన్నావు? ఇప్పుడేమయింది ఆ మాట?" అంటూ ఇరవై పేజీలు రాసి ఇతన్నీ తన చూపులో ప్రకటించింది ప్రవాసినీ అని రాసేవారు రచయితలు.

"బుగ్గల్లో సొట్టల సంగతి" ఒక్క చూపులో ఎలా చెప్పగలదూ? అతను బ్రెయిలీలా దానికి విరుగుడు లిపి ఏదైనా నేర్చుకున్నాడా ఇవన్నీ అర్థం అవడానికి? అని ఎవరికీ సందేహాలొచ్చేవికావు.

సరే ఈ దొంగతనం అయిపోయాకా ఒకనెల రోజులకి పద్యశ్రీ వాళ్ళ అమ్మా, మేనమామా ఎందుకో కమల్ హాసన్ బావ ఇంటికి వెళ్ళారుట. వాళ్ళ అమ్మగారు, "రాజా టేప్ రికార్డర్ తెచ్చాడు. చూడు" అని ఆన్ చేసిందట. ఆ కేసెట్ లోంచి, పద్యశ్రీ తమ్ముడు

డుంబుగాడు పాడిన "యాదోంకి బారాత్" పాట వినిపించిందట. రికార్డర్తో బాటు అప్పుడు కేసెట్లు కూడా పోయాయి. పద్మశ్రీ తల్లికి అనుమానం వచ్చి "రాజా గాడి బీరువా ఎక్కడొదినా" అని అడిగి వాడి బట్టలన్నీ కిందకి తోడితే ఆవిడ రాళ్ళనెక్లెసూ, డబ్బుల్లో చాలా ఖర్చయినా, కొన్ని డబ్బులూ, వెండి సామాన్లూ బయట పడ్డాయట. అలా కమల్ హాసన్ అనుకున్న బావ కాస్తా గిరిబాబులా దొంగవేషాలకి మాత్రమే సూట్ అవుతాడని పద్మశ్రీకి అర్థం అయింది.

నా దగ్గరకొచ్చి తెగ ఏడ్చింది "నమ్మి అన్నీ ఇచ్చేసానే" అని.

"ఏం ఇచ్చావే?" అన్నాను గాభరాగా.

"అమ్మకి తెలికుండా నా కాలి మువ్వల పట్టీలూ, కెమేరా అన్నీనూ" అంది.

తేలిగ్గా నిట్టూర్చాను. ఆ తర్వాత నా జీవితంలోకి ఇంకో హీరో వచ్చాడు. ఇతను చాలా తెల్లగా, ఆరడుగుల పాడవుతో, అలగ్నాండర్ హాయిర్ కట్తో, సిగరెట్ కాలుస్తూ, ఎప్పుడూ ఇంగ్లీషు నవల చేతిలో పట్టుకుని కనిపించాడు.

పద్మశ్రీ మాటిమాటికీ మా ఇంటికొచ్చి ఈయన చుట్టూ తిరిగింది.

ఆఖరికి ఓనాడు ఈయన "నా నడుం వరకూ కూడా రావు. చదివేది నైన్స్ క్లాసు. ఏవిటి నీ వేషాలు?" అన్నాడుట.

అలిగి నా దగ్గరకొచ్చి "ఆ తెల్లనివాడు, పాడవాటి అట్లకాడ మీ అన్నయ్య ఫ్రెండ్ కి ఎంతో పొగరు. నేను పొట్టట. నువ్వు అతనితో అట్టే మాట్లాడకు" అని నన్ను హెచ్చరించి వెళ్ళింది.

కానీ రాత దేవుడి చేతుల్లో వుంటుంది. పెళ్ళిళ్ళు పైవాడు నిర్ణయిస్తాడు. అతనే, ఆ అన్నయ్య ఫ్రెండ్ 'అట్లకాడ' అని మా ఫ్రెండ్లతో నేను నికేనేమ్ తో చెప్పేదాన్ని. అతనే, నన్ను ప్రేమించానని నా రియల్ లైఫ్ హీరో అయ్యాడు. నామొగుడయ్యాడు. ఈ లవ్ లూ సినిమా హీరోలూ అన్నీ నిజమైన హీరో వచ్చేదాకానే అని నాకు అర్థమైంది. అందుకే పాత చింతపండులాంటి బెన్నిగాడొచ్చాక మా వినోలియా చిరంజీవి అనీ, కమల్ హాసన్ అనీ నాతో పోటీకి రాలేదు. నేనూ అంతే. ఆ తర్వాత చిరంజీవి సినిమాలూ, కమల్ హాసన్ సినిమాలూ చూసినా నిర్వికార నిర్వికల్పస్థితి.

అవి నాకు పదమూడు నుండీ పదిహేడు ఏళ్ళు వచ్చేవరకూ కలిగిన రాగాలు. ఆ తర్వాత అనురాగాలన్నీ రియల్ హీరోతోనే ఈ విషయాలు. మళ్ళీ నేను రెండేళ్ళ క్రితం చిరంజీవిగారికి సినిమాకి కథ చెప్పడానికి వెళ్ళినప్పుడు ఇంత విపులంగా కాకపోయినా, "నా బెస్ట్ ఫ్రెండ్ కి నాకూ మీరు టెన్వెక్లాస్ లో పోట్లాటలు పెట్టారు" అన్నప్పుడు ఆయన నా భుజం మీద తట్టి పెద్దగా నవ్వుతూ "నిజమా? అందుకు సారీ. ఇప్పుడయినా ఇలా చెప్పే సందర్భం రావడం బావుంది కదూ" అన్నారు.

నిన్నకాక మొన్న మా రచయితల సంఘం రజతోత్సవ సంబరాలకి కల్చరల్ ఛైర్ పర్సన్ గా ముందుకి తీసుకెళ్ళినప్పుడు ఛీఫ్ గెస్ట్ గా వచ్చిన చిరంజీవిగారికి, మాగురువుగారు పరుచూరి గోపాలక్రిష్ణగారు నన్ను "మా కల్చరల్ ఛైర్ పర్సన్. రమణిగారు" అని పరిచయం చెయ్యబోతే "రమణిగారు తెలియకపోవడం ఏమిటి?" అని నావైపు చూసి చిలిపిగా నవ్వారు.

చిన్నప్పటి సంగతులు అరమరికలు లేకుండా విప్పి చెప్పినప్పుడు, ఒకే ఇండస్ట్రీలో వున్నాం ఇలా కలుస్తూవుంటాం అని గుర్తురాలేదే అని తలమీద కొట్టుకున్నా.

అసలు సినిమాకి మనుషుల జీవితాలకి చాలా అవినాభావ సంబంధం ఉంటుంది. నేను ఇండస్ట్రీలోకి వస్తాననే అనుకోలేదు. వచ్చి వీళ్ళందరితోపాటు ఇక్కడ పనిచేయడం ఆ హీరోలందరినీ నేను దగ్గరనుండి చూడటం ఇదంతా పూర్వ జన్మ సుకృతం. మొన్న మా రచయితల ట్రస్టులో పేదలకి సాయం చేస్తున్నప్పుడు సభ్యులకు మాత్రం, లేదా సభ్యులు రికమెండ్ చేసినవాళ్ళకి మాత్రమే డబ్బులివ్వాలన్నప్పుడు ఒక ముసలాయన కళ్ళు కనిపించక, పిల్లలు కూడా లేరని పక్కింటమ్మాయితో వచ్చి అప్లికేషన్ పెట్టుకున్నాడు. అతనికి

సినిమా ఇండస్ట్రీతో సంబంధం లేదు. సభ్యులు ఎవరూ కూడా రికమెండ్ చెయ్యలేదు. ఈ విషయం నా దృష్టికొచ్చింది. "నేను హామీ ఇస్తున్నాను. అతని ఆర్థిక సాయం చెయ్యండి" అని సంతకం పెట్టి రికమెండ్ చేసి డబ్బులిప్పించాను.

అతను మన ఇండస్ట్రీకి సంబంధించినవాడు కాదు కదా అని మిగతా సభ్యులు అడగబోతే "అతను కళ్ళు కనిపించినప్పుడు మన సినిమాలు చూసే వుంటాడు కదా! ఆ సంబంధం చాలు" అని నేను చెపితే అందరూ నవ్వి ఒప్పుకుని నా ప్రతిపాదన స్వీకరించి అతనికి సాయం చేసారు.

Post your comments

https://www.youtube.com/watch?v=ERaaX_luIS4